

Стигнахъ въ селото късничко. Бай Васко ме прие най-любезно. Сложиха скоро вечерята. Забелязахъ бай Васко, другъ пжтъ тѣй приказливъ, сега мълчеше. Не стърпѣхъ се и го запитахъ:

— Нѣщо като че не ти е добре, бай Васко?

— Абе готвѣхъ се да ходя тая вечеръ на ловъ. Чудя се сега какъ да те оставя самъ. Дълго време не си ми дохаждалъ на гости и не ми се ще да те оставя. А мислѣхъ да изкоча до „Вълча поляна“, заложилъ съмъ тамъ капанъ. Три сутрини отивамъ и ненамирамъ нищо. Бѣхъ решилъ тая вечеръ да отида отечерята, но ще оставя за утре вечеръ.

— Не, ще отидемъ заедно, бай Васко! — извикахъ азъ радостенъ. — Само ако не ти преча.

— Що ще ми пречишъ? ... Ще мълчишъ и ще гледашъ.

Пригответхъ се набързо. Азъ облѣкохъ единъ топълъ кожухъ и нарахъ старата пушка, за всѣки случай. Тръгнахъ. Дебелъ снѣгъ покриваше полето и гората. Звездитѣ трепкаха и мигаха изъ синия просторъ. Краката ни потъваха въ дълбокъ снѣгъ. Ние подбрахме баира.

Дълбока тишина царуваше навредъ. Слѣдъ малко се появи пълноликъ месечко. Планината блесна, просвѣтлѣ.

Стигнахме поляната. Тя бѣ заобиколена отъ вси страни съ вѣковна гора. Въ срѣдата ѝ стърчеше грамаденъ клонестъ джбъ. На 20—30 крачки отъ него бѣ запнати капана. Бай Васко отиде и провѣри капана, откърши слѣдъ това единъ клонъ отъ джба и съ него заличи въ снѣга стѣпките си.

— Качвай се на дървото! — извика ми бай Васко. — Качвай се и повече ни дума. — Азъ се качихъ и се сгушихъ въ клонитѣ. Покатери се и той и се намѣсти до мене. Месецътъ изплува и залѣ съ сребриста свѣтлина гората. Поляната блесна като огледало. По нея се виждаше всичко, дори и най-малкитѣ трапчинки. Бѣше тиха лунна нощъ, една отъ ония зимни лунни нощи, въ които снѣгътъ се бѣлѣе съ двойна бѣлина.

— Ще мълчишъ! — предупреди ме пакъ бай Васко.